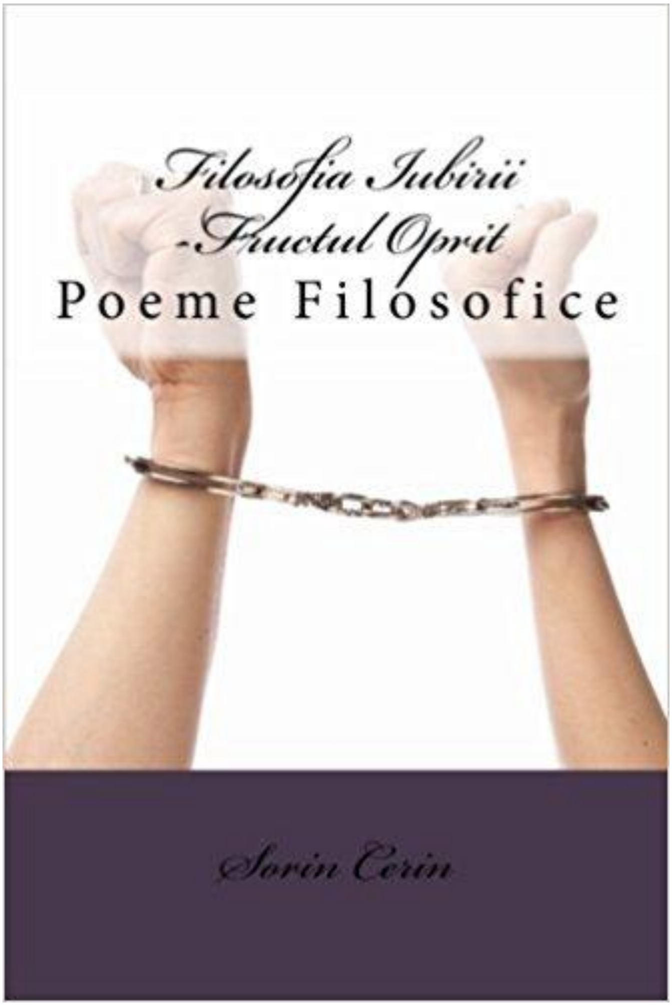

Filosofia Iubirii
-Fructul Oprit
Poeme Filosofice
Sorin Cerin

SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII -FRUCTUL OPRIT

Poeme filosofice

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-poeme filosofice-

2017

Copyright © SORIN CERIN 2017

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmited in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1546404231

ISBN-10:
1546404236

După lecturarea volumului *Filosofia Iubirii – Fructul Oprit*, am decis să atașez fără să scot ancorele, așa cum apare în forma lui orginală, articolul Sorin Cerin, din enciclopedia Metapedia, la data de 25 Aprilie 2017, pentru a putea face, pentru cei ce doresc, un periplu prin titlurile cărților scrise de mine sau prin notele critice dedicate acestora.

Vă mulțumesc,
Sorin Cerin

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-poeme filosofice-

1) Torța Nemuririi

Respir scânteile Stelelor,
care-mi luminează Destinul,
aprinzându-i Torța Timpului,
uitată de Dumnezeu,
pe buzele Nemuririi,
atunci când a creat Moartea,
de care nu s-a mai putut despărți,
atât de îmbietoare îi era,
la Porțile Paradisului,
încât a luat-o cu El,
și astfel s-a născut Infernul,
după o dragoste nebună,
unde Nebunia,
 a fost prima invitată la nunta lor,
ce nici azi nu s-a sfârșit.

2) În nici un Chip

Nu știu cât din Sărutul tău,
aș reuși să-l împart cu eternitatea,
etajelor unor Priviri,
la care ascensorul Iluziilor Vieții mele,
nu ar putea ajunge,
atât de înfrânt fiind,
de Iluziile Morții,
la Cavourile Cuvintelor cărora,
nu mai puteam ajunge,
fără să ne legăm șireturile Amintirii,
în care am călcat,
fără să vrem,
noroiul Destinului,
unde am rămas împotmoliți,
de Stelele care nu mai vroiau,
să ardă în nici un chip,
pentru noi.

3) Moartea Apusurilor

Și te-aș fi urmat,
până când Moartea Trecutului,
ar fi devenit o poartă putrezită,
prin care ne-am fi putut vorbi,
despre Cămașa ruptă a Cuvântului,
pe care ar fi trebuit să-l coasem,
la subsuorile Eternității,
ce ar fi devenit,
adevărata noastră Căsnicie,
pe care nici o Clipă,
oricât ar fi fost ea de nemuritoare,
nu ar fi reușit vreodată,
să ne vândă,
Privirile Cerului Sufletelor,
pe care le respiram,
printre Virgulele Nașterilor noastre,
ascuțite de către Destinele,
Nemuririi,
care ne însângerau Moartea Apusurilor,
străpungându-le,
cu tăișurile lor amare,
de Amintiri.

4) Pe care le-am fi închiriat Deșertăciunii

Era atât de rece Cuvântul,
încât nu am reușit niciodată,
să ne facem casă trainică din el,
fără ca plopii Sentimentelor,
să crească îndeajuns de înalți,
ca să le putem tăia,
tulpinile grandorii,
din care să ne facem Sicriele Iubirii,
pe care să le lustruim,
în Cimitrul Gândurilor noastre,
la porțile cărora băteam,
dorind să devenim,
 cât mai curând independenți,
de Morga Zilelor,
care ar fi urmat,
să se adăpostească,
în cămara Zâmbetelor,
pe care le-am fi închiriat,
Deșertăciunii.

5) Îndeajuns de puternic

Și ne-am lăsat Clipele acasă,
crezând că suntem prea tineri,
 de Moartea Eternității,
ce ne-a devenit prosopul Viselor,
pe care le ștergeam cu grijă,
să nu se îmbolnăvească de prea multe Vise,
care ne loveau cu tăișurile Zilelor,
unde nici un Dumnezeu,
nu ar fi fost îndeajuns de puternic,
să oprească,
Visele care să stea ascunse,
tăcute,
 în Nemurirea Sărutului,
pe care Creația l-a dat Destinului,
Iluziilor Vieții și ale Fericirii,
unde nici o Lume,
nu ar fi acceptat-o,
fără de noi.

6) Răvașe de Cer

Zeii Norocului,
și-au înmormântat Visele,
pe Steaua Destinului nostru,
ce-a răsărit pe valurile Sângelui,
unui Apus,
din al cărui Țărână,
ne-am clădit Pașii fără de Urme,
ai Iluziilor Vieții,
din care să ne hrănim,
drumul către Moarte,
pustiit de Zâmbetele reci și indiferente,
răstignite pe Răvașele de Cer,
care par să se adreseze,
Nimănui.

7) Calendar trecut

Vremurile Viselor rupte,
din Calendarele învechite,
ale Inimilor de Cer,
așteaptă tăcute și resemnate,
să fie transformate,
de mâinile tremurânde,
ale unui Prezent,
bătrân și singur,
după ce-și va acoperi,
Tutunul Amintirilor,
tare și iresponsabil,
cu semnele Fericirii,
pe care le-a notat Destinul,
undeva-cândva,
atât de demult pe corpul Sufletului lor,
de hârtie îngălbenită și ștearsă,
a unui Calendar trecut,
de Azi,
știind că va fi fumat cu năduf,
de buzele reci și unsuroase ale unui Timp,
care va transforma toate literele Cuvintelor,
scrise cu migală,
iubire și sfială,
în Fumul unui Viitor,

pe care nici norii Întrebărilor,
nu-l mai poate înțelege,

atunci când își scutură,
ploile aride ale unor Răspunsuri,
despre Nemurirea,
unor Regrete Eterne.

8) Capriciile Viitorului

Nu mai am nici Aripi de Cuvinte,
să pot zbura,
spre Eternitatea pierdută,
din Sufletul răstignit de Timp,
al Iubirii,
pe care ți-am dăruit-o,
înveșmântată în mătasea unei Priviri,
de care n-ai mai dorit să te desparți niciodată,
chiar dacă Cimitirele de Clipe,
deveneau din ce în ce mai neîncăpătoare,
pentru Capriciile Viitorului,
în care ne pierdeam,
Identitatea,
unde știam că vom merge,
să murim câte puțin,
împreună.

9) Trăiau Viața în locul nostru

Atât de rece și inospitalier,
ne era Timpul,
încât l-am fi dat în schimb,
pentru o singură Felie de Clipă,
din care am fi gustat,
măcar o singură dată,
aerul tare al Înălțimilor,
unei Eternități,
pe care să-l înfășăm,
în mantia unei Coli de Amintire,
pentru a-l face cadou,
Iluziilor Morții,
care ne trăiau Viața,
în locul nostru.

10) Pe care să le respirăm

Câți Nori de Vise,
să fi numărat Noroiul acestui Pământ,
până când a reușit să întrupeze,
în Destinul său,
Iluziile Vieții și Morții,
cărora să le respirăm,
cu ardoarea unei Mari Iubiri,
Deșertăciunile,
ale căror Gânduri,
înfloresc în fiecare Primăvară,
prin Cimitirele Pasiunilor,
Existenței noastre.

11) Florile de Vise ale Cimitirelor

Cât Cer să fi hrănit,
Eternitatea Ochilor tăi,
încât au ajuns,
să cuprindă cu Privirea Iubirii,
întregul meu Univers,
pe care-l credeam,
pierdut și părăsit,
în brațele unui Destin,
al cărui Foc Sacru,
ardea pe Rugul Regretelor,
de a se fi născut,
printre Florile de Vise ale Cimitirelor,
pe unde pașii Iluziilor Morții,
calcă cu greutate,
Clipele Viitorului,
care se prăbușesc,
neînțelese de Nimeni,
pentru a se oferi ca mirese,
Deșertăciunilor unui Timp,
al Nimănui.

12) Cu iz de Țărână

Regrete de Plumb otrăvit,
de Cuvântul Facerii unei Lumi,
orfană de Zâmbetele Destinului,
care crede în Iluziile Vieții și ale Morții,
ca într-o Catedrală a Iubirii,
unde Biblia Timpului,
este citită din scoarță-n scoarță,
din Clipă-n Clipă,
până când paginile ei roase,
devin o Amintire,
a unei Vieți pierdute,
ce pare a se repeta mereu,
la Nesfârșit,
născând o altfel de Nemurire,
cu iz de Țărână,
pe care-l întrupăm,
Speranțelor noastre.

13) O traversam

Chiar dacă-mi înecam Visele,
în Lacrima Destinului tău,
știind că de acolo,
nu le voi mai scoate niciodată,
n-aș reuși să înțeleg vreodată,
Cuvântul Iubire,
din care ne-am clădit casa Dorințelor,
de ce a părăsit,
țărmul Oceanului Privirii tale,
care se revărsa,
peste Focul Inimii Cerului meu,
stingându-l,
până când nu a mai rămas nimic,
din Stelele Clipelor,
a căror Eternitate,
o traversam,
până dincolo de noi înșine,
ca să ajungem acum,
mai străini,
de cât este Ploaia Dorului,
față de Arșița Uitării.

14) Lecția Nașterii

Mai bine lipseam,
de la lecția Nașterii,
pe care a predat-o Dumnezeu,
Destinului meu,
în care n-aș fi vrut să cred niciodată,
că-mi va împărți Viața,
cu mare plăcere Morții,
iar Adevărul,
Iluziilor,
din care să mă hrănesc cu nesaț,
pe aleile Cimitirelor de Clipe,
printre cavourile cărora,
să alerg fără să știu încotro,
și nici pentru ce,
întreaga mea Existență.

15) Coșul Suspinelor

Cât de mult bine a făcut Dumnezeu?,
când ne-a făurit Iubirea?,
rostindu-i pentru prima oară numele,
când tocmai crease Moartea,
care să-i fie soț,
de-a lungul întregii sale Iluzii ale Vieții,
pe care o așezase în Coșul Suspinelor,
pe care tocmai îl împletise,
pentru Târgul de Vise,
de unde se aprovizionează,
Lumea Ochilor de Cer,
goi și neîndurători ai Destinelor,
care atunci când a văzut-o,
s-au pierdut,
în Oceanul fără de sfârșit al Zilelor ei,
mergând pe calea fără de întoarcere,
a Întunericului.

16) Ar putea înnebuni

Libertatea este un regret,
al Iluziilor Morții,
care nu se pot împăca cu gândul,
că Lumea ar putea înnebuni,
fără să plătească tainul Deșertăciunii,
care înflorește prin Cimitirele de Vise,
unde înoată Lacrimile Amintirilor,
rupând foile Calendarelor,
ale căror căi bătătorite,
de către Destinele ce nu pot înțelege,
Absurdul Existenței,
încă mai sunt datoare Păcatului Originar,
chiar dacă și-au plătit la suprapreț,
Suferințele.

17) Din toate Torțele Cerului

Salve de Stele,
sunt trase de Paradisul Infernal,
al unui Dumnezeu cartofor,
care-și pierde mereu onoarea,
pierzându-și agoniseala,
strânsă cu greu din Suferințele noastre,
prin Cazinourile Sfinților Părinți,
care promit câștiguri astronomice,
oricui ar vrea să-și cheltuiască,
cele câteva Clipe,
primite în dar de la Iluziile Vieții,
Fericirii și ale Morții,
prin Cimitrele de Speranțe,
ale Catedralelor Dragostei,
unde nu se mai roagă,
mai demult decât Vremea,
nici măcar Străinul din noi,
care zac pierdute sau abandonate,
prin cavourile Privirilor,
reci și impersonale,
ale unor Sentimente,
care nu-și vor găsi niciodată,
Steaua lor,
din toate Torțele Cerului,
care vor rămâne ale Nimănui,
fără să poată aprinde,

Focul Sacru al Iubirii
pe rugul unui Suflet.

18) Cu Inima Iubirii

Când ai răsărit din spuma Oceanului de Speranțe,
am știut că tu ești Clipa Eternității mele,
pe care o căutam de dincolo de a mă naște,
știind că este Universul Lacrimii,
care mi-a dat să beau Apa Vieții,
în valurile căreia,
s-a răcorit de-atât de multă fierbințeală,
arzând de dragul Infinitului,
Focului Sacru al Nemuririi,
Steaua Destinului meu,
care ți-a oferit o Rază de Simțire,
să ne ducă pe aripile Orizontului Dragostei,
pe care doar Dumnezeu,
putea să-l cuprindă până atunci,
cu Inima Iubirii,
pe care ne-a dăruit-o,
pentru a ne fi caleașcă de Fericire,
să ne ducă mai departe,
decât toate Zodiile Sentimentelor,
până în Sufletul Nesfârșirii,
unde ne vom regăsi casa pierdută,
a Adevărului Absolut,
ce nu-l vom mai părăsi,
Niciodată.

19) Întregul nostru Univers pierdut

Când Timpul și-a zidit cetăți de Zile,
pe care le-a închis,
cu zăvoarele grele și ruginite ale Anilor,
în Sufletul Destinului tău,
care a căzut din Paradisul Infidel,
al Dumnezeului unei Iubiri,
pe care nu o înțelegeai,
pe perna tristă și însingurată,
a Străinului din mine,
pe care nu-l pot înțelege deloc,
atunci când îmi spune mereu,
că ești Adevărul Absolut al Vieții mele,
vânată de atâtea Iluzii,
pe pleoapele Clipelor reci și insalubre,
ale Cimitirelor de Speranțe,
care fulguie tăcute și părăsite,
de Cerul Ochilor Fericirii,
în Privirea căruia ar fi trebuit să ne regăsim,
întregul nostru Univers pierdut.

20) Încă mai sângeram

Ramuri de Amintiri,
uscate și rupte,
călăuzesc rădăcinile Sentimentelor,
din care s-au născut Ferestrele de Cer,
ale Simțirii,
a cărei sevă,
s-a risipit,
în aburii răvășiți ai Trecutului,
prin care respira Țărâna Viselor,
întrupate pe fața brăzdată,
de Ridurile unor Rugăciuni,
a Mântuitorului Inimii,
din noi,
care încă mai sângeram,
străpunși de spinii Clipelor,
cărora le-am răscolit dorințele,
de a rămâne împreună,
în pofida opoziției Destinului corupt,
de un Dumnezeu,
care nu voia să ne recunoască,
în nici un chip,
Eternitatea Iubirii.

21) Norocul unui Ghinion

Ziduri ruinate și uitate de Simțiri,
stau îngropate la margine de Vise,
în cavourile unor Speranțe,
insalubre și pline,
de mucegaiul Cuvintelor,
care și-au respirat,
undeva-cândva,
prin noi,
Iluziile Vieții și ale Morții,
ale căror Amintire,
a ruginit,
pe placa de tristă aducere aminte,
a Iubirii,
pe care am născut-o cu atât de multă ardoare,
până când a fost ucisă de către Destin,
într-un accident al Loteriei,
pe care și-a construit-o Dumnezeu,
ca să ne piardă sau să ne câștige,
la masa Norocului unui Ghinion?

22) Într-un Jar al Iubirii?

Dacă n-am fi căzut fiecare,
în propria lui Stea a Destinului,
pe bolta Uitării,
am mai fi reușit să ne unim,
 Focurile Sacre ale Eternității,
într-un Jar al Iubirii?,
care să nu se stingă Niciodată,
în catedralele Sufletelor noastre,
iar Fumul lui,
ar fi alungat,
 toate Păcatele Originare ale Lumii Singurătății,
pe care ne-a dorit-o altcineva astfel.

23) Care ne apropiau

Ne-am călcat în picioarele Cuvintelor,
întreaga Nemurire,
pe care ar fi respirat-o Iubirea,
spre a ne purta pe aripile Fericirii,
în depărtările,
care ne apropiau,
din ce în ce mai mult,
de noi înșine,
mărind distanța,
dintre Păcatele Originare,
ale Dumnezeului care nu ne putea înțelege,
și Îngerii Sufletelor noastre,
care nu mai aveau șansa,
să cadă în Infernul Paradisului,
clădit,
la Facerea unei Lumi a Absurdului,
după chipul și asemănarea,
Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții.

24) Căzând de pe bolta unor Suflete

Suspine de Târg Uitat de Lume,
unde se vând pe mai nimic,
Iubirile,
trecute bine,
de prima tinerețe,
a Deșertăciunii,
la care râvneau Clipele,
la fel de părăsite și triste,
poate mai sărace,
decât cel mai nenorocit și amărât Destin,
care încerca să le consoleze,
cu Iluziile Morții,
unde nu vor mai conștientiza Timpul,
rece și insensibil,
la Visele unor Stele ale Iubirii,
a căror Vieți,
se destrămau,
căzând de pe bolta unor Suflete,
care nu vor mai reuși să iubească,
Niciodată.

25) Cifrul Secret

Ar trebui să ne respirăm Trecutul,
pentru a putea să privim în Viitor,
încrezători în Steaua Destinului,
care ne-a clădit,
întreaga catedrală a Sufletelor noastre,
în care intrăm atât de rar,
fără să reușim vreodată,
să-i deslușim Cifrul Secret,
al Porților,
Sensului Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe care ar trebui să le deschidem larg,
și să invităm să le treacă,
toți Îngerii Fericirii și Eternității,
din Cerurile Iubirii noastre.

26) Destinatar Greșit

Trupuri sfârtecate de Cuvinte,
rănesc cărămizile Facerii Lumii,
pe care le-a așezat Dumnezeu,
la Templul Sufletelor noastre,
descompuse de atâtea Păcate Originare,
pe care le-a risipit din abundență,
Destinul,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
ale căror pumnale ne-au înjunghiat Timpul,
făcându-l să-și piardă pe nimic,
tot Sângele Clipelor,
care a sărutat Țărâna,
întrupându-se în Deșertăciunea,
acestei Lumi,
a Iubirilor cu Destinatar greșit.

27) Pe Furtuna Stelară

Vreascuri de Sentimente,
aprind Focul Sacru al Eternității,
pe Furtuna Stelară a unui Univers,
care se grăbește,
să-și aniverseze,
Iluzia Nemuririi și a Morții,
Conștiinței,
puse la mezat de către Destinul,
pe care l-a făurit Dumnezeu,
să aleagă între Binele și Răul,
Deșertăciunii,
de a da voie Existenței,
să se hrănească,
cu Iubirea părăsită,
a Timpului,
față de propriile sale Zile,
din ce în ce mai pustii,
pe aleile fără nume,
ale Nimănui.

28) Ne-am construit trupurile

Am frământat noroiul Deșertăciunii,
până când,
ne-am construit,
trupurile Catedralei Sufletului unei Stele,
în care ne-am ascuns,
rugându-ne la toți Sfinții Părinți ai Iubirii,
pe care i-am clădit,
din cenușa Iluziilor Vieții și ale Morții,
în Facerea propriei noastre Lumi,
care să ne ajute să reușim,
aprinderea Focului Sacru al Nemuririi,
la care să ne încălzim,
Adevărul Abolut al Existenței,
până când întregul Univers,
va reuși,
să-și clădească un Dumnezeu,
care să fie și pentru noi,
nu doar pentru,
Păcatele Lui Originare.

29) Diademele unui Altar al Iubirii

Epave de Amintiri,
ne străjuiesc țărmurile Viitorului,
pe care le vom străbate,
cu tălpile Clipelor însângerate,
de tăieturile adânci,
în cioburile Clepsidrelor sparte,
care ne împărțeau undeva-cândva un Timp,
care era al nostru,
atât de fierbinte,
încât ne topeau,
până și Inimile Glaciale ale Cuvintelor,
reci și însingurate,
care ne tăiau calea,
transformându-le,
în Diademele unui Altar al Iubirii,
ale cărui ruine,
încă le mai căutăm,
în Oceanul fără de margini,
al Deșertăciunii,
acestei Existențe.

30) Neonorante

Aromele Lanțurilor de Cuvinte,
ne strângeau Visele putrezite,
de Ploile de sfârșit de Lume,
a Promisiunilor neonorate,
și neonorante,
ale unui Dumnezeu al Neînțelesurilor,
pe care îl slăvesc până la nebunie,
Păcatele Originare,
ale Necunoscutului,
unei Deșertăciuni a Conștiinței,
pe care Universul Iubirii,
a pierdut-o,
la Jocurile de Noroc ale Ghinionului,
de a ne desfăta Timpul,
ipocrit,
cu noi Ani,
care se vor declara unicii învingători,
în Lumea Nimănui.

31) A trebuit să-L renegăm

Pașii descărnați și rupți,
de noi înșine,
se îndreaptă amenințător,
spre Inimile de Piatră,
din trupurile cărora să ne sculptăm,
chipurile Amintirii,
care ne-au mai rămas,
din tot tumultul de Vise,
care se hrăneau,
cu Simțirile Întâmplării,
de a ne fi aflat,
la locul de veci al unui Timp,
care nu se va mai reîntoarce,
niciodată,
în sângele proaspăt și viu al Zorilor,
care ne desfătau Viitorul,
cu Zeii unor Promisiuni,
pe care i-am venerat,
până la Moartea Eternității,
în a cărei Clipă ne-am ascuns,
undeva-cândva,
de mânia unui Dumnezeu al Iubirii,
atât de Străin de noi,
încât a trebuit să-L renegăm,

pentru totdeauna.

32) Mantia Conștiinței

Îmbrățișându-ne,
ne frământăm Iluziile Țărânii,
din amalgamul Energiilor Existențiale,
pe care le înveșmântăm,
cu Mantia Conștiinței,
unui Timp,
care aparține,
doar Iluziilor Vieții și ale Morții,
din care suntem obligați,
să ne confecționăm Veșmintele Privirilor,
cu care,
să îmbrăcăm Cuvintele spuse sau nespuse,
ale Sentimentelor,
pe care Dumnezeu,
ar vrea să le exprime prin noi.

33) Sfinții Părinți ai Patimilor lumești

N-aș putea găsi o cale,
pentru Dumnezeul Sufletelor noastre,
fiindcă m-ar orbi,
cu Lumina Divină,
a începutului nepătat de Lume,
care încă nu cunoștea Păcatele Originare,
pe care Sfinții Părinți,
ai Patimilor lumești,
le atribuiau cu obrăznicie,
Iubirii,
fiindcă ei nu știau să iubească,
chiar dacă Dumnezeul lor,
era atribuit în mod mincinos,
Iubirii.

34) Energii Spirituale

Zorii de Început de Dragoste,
mijesc peste Zarurile aruncate de Timp,
prin capcanele Cazinourilor Existenței,
unde acesta își joacă Clipele,
pentru a fi însuflețite de Sentimentele,
care se cern din norii înlăcrimați,
ai Deșertăciunilor,
care sădesc în Iluzia Țărânii din noi,
Energiile Spirituale,
ce hrănesc Iluziile Morții și ale Vieții,
pe care trebuie să le trăim,
orfani de Străinul din noi înșine,
unicul credincios al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

35) La masa criminală a Deșertăciunii

Câtă debusolare,
să fi fiert în Sângele Timpului,
încât și-a mânjit propriii Zori,
cu Fericirea uscată de Dor,
și ucisă de Amintire,
a Lacrimilor,
în care s-au înecat Iubirile,
unui Dumnezeu,
care se preface,
că nu mai recunoaște Facerea Lumii,
că la baza Păcatelor Originare,
și a Vinei Existenței de a fi,
ar sta dușmăniile ascunse,
ale Energiilor nesupuse,
care și acum plâng,
prin Privirile pierdute,
ale Sufletelor,
încercând să se elibereze,
de Marea Dragoste,
al Unui dumnezeu, corupt, laș și cinic,
pentru care Iluziile Morții și ale Vieții,
sunt un deliciu cosmic,
gustat la masa criminală,
a Deșertăciunii.

36) Respirație de Praf Stelar

M-am așezat,
pe Scaunele Norilor de Amintiri,
încercând să-mi odihnesc Simțirea,
care-mi arde Clipele,
înfometate de mine însămi,
cu ploile reci și incomode,
ale Obsesiei,
care mai crede în tine,
Răsărit de Eternitate,
al Rădăcinilor de Speranțe,
din care-mi trag seva,
Respirației de Praf Stelar,
al Conștiinței,
din care mi-am clădit,
Cuvântul de Cer,
numit,
Adevăr,
care să deschidă,
Fereastra Iubirii tale,
întregului Univers al Nemuririi,
care vrea să privească prin ea,
Nesfârșirea Sufletelor,
noastre.

37) Tăblița ruginită a Amintirii

Cearcănele Răsăritului,
care n-a dormit,
întreaga Noapte a Fericirii,
încep să lăcrimeze,
a ploaie rece și insensibilă de toamnă,
peste mugurii unui Viitor incert și înghețat,
de Cuvântul,
care nu mai reușea,
să ne spună nimic mai mult,
decât ,
Singurătate,
nume scris pe tăblița ruginită a Amintirii,
de pe strada Iubirii noastre,
pe care nu ne vom mai plimba,
niciodată.

38) În grădina Nimănui

Eram atât de mult Paradis,
în Focul Sacru al Simțămintelor,
încât ne-am clădit,
 propria Catedrală a Pasiunii,
unde am invitat toți Îngerii Iubirii să se roage,
la icoana Sărutului nostru,
izvorât din lava Cuvintelor,
 ale căror Vulcani de Dragoste,
ne-au devenit Eternitatea Clipei,
care ne ardea,
 pe rugul Adevărului Absolut,
până când,
ne-au mistuit,
 Pașii grei și apăsători,
 ai Timpului,
care ne striveau Inimile,
 ce-ar fi dorit să rămână,
 la fel de tinere precum Nemurirea,
pe care o respiram,
prin porii Viselor,
 care ne udau florile Gândurilor,
ce acum se ofilesc tăcute și uitate,
în grădina Nimănui.

39) Carnea Trecutului

Impresii aprinse,
pe Cerul Regretelor,
licăresc haotic,
pe Calea Singurătății,
ghearelor de Amintiri,
care ne sfâșie carnea Trecutului,
lăsând sângele Dorului să țâșnească,
fierbinte și învolburat,
pe Orizontul Apusurilor,
unei Iubiri grele și tăcute,
care pare a fi a Nimănui,
chiar dacă se pierde,
într-o durere interminabilă,
a Despărțirii,
de noi înșine.

40) Porțile grele și ferecate ale Indiferenței

Vijelii de Vorbe Goale,
ne lovesc Ridurile albite de Amintiri,
ale căror albii înlăcrimate,
au secat mai demult decât Vremea,
apusă și ea pe Cerul Răbdării,
pe bolta Sufletului căruia,
am crezut undeva-cândva,
în Iubire,
fără să înțelegem,
că fiecare Zi,
era o capcană a Timpului,
ce-abia aștepta să ne prindă,
pândind după gratiile fiecărei Greșeli,
pe care pașii Adevărului în care ne ascundeam,
 ar fi reușit să o îmbrățișeze,
închizându-ne pentru totdeauna,
în spatele porților grele și ferecate,
ale Indiferenței,
care ne-a ucis,
tot ce n-ar fi putut muri niciodată,
din noi.

41) Pierdută-n întunericul Nopții

Lacrimi de Cer,
sfârșite și grele,
inundă Ridurile Timpului,
a cărui Amintire de plumb,
am devenit,
pe strada pustie a Deznădejdii,
unde nu mai locuiește,
mai demult decât toate Vremurile,
la un loc,
Privirea despletită a Viselor noastre,
cândva spulberată,
de adierea caldă și parfumată,
a Iubirii,
pierdută-n întunericul Nopții,
fără de întoarcere,
al Destinului.

42) Muntele Sfânt al Neputinței

Gratiile reci și dezonorante,
risipesc Privirile Târgului Iluziilor Morții,
prin care pașii roși de atâtea Deșertăciuni,
deapănă fuiorul Zilelor,
din care va ieși,
pânza inertă și indiferentă,
a Timpului neiertător,
cu noi înșine,
cei născuți cu Moartea-n sângele Răsăriturilor,
ale căror Cimitire de Vise,
le vom purta o Viață întreagă,
pe Muntele Sfânt al Neputinței,
de a rămâne împreună,
cu Iubirea,
sub mantia Nemuririi.

43) Uitarea unui Destin

Ziduri de Cer,
ne țin în spatele Destinului,
închiși pentru Păcatul Originar,
al Dragostei.

Valuri de Sânge,
aprind rugurile sfidătoare și neiertătoare,
ale Sentimentelor,
care vor trage cu greu Pașii Simțurilor,
unei Iubiri.

Aripi grele și decăzute,
ne vor scrie,
Istoriile Catedralelor Sufletelor noastre,
prăbușindu-se în Amintirile,
vânate de dinainte de Vreme,
de Uitarea unui Destin.

44) Se numește Despărțire

Pagini de Săruturi stinse,
de Lacrimile Cerului Sufletelor noastre,
se mai citesc de Cimitirele de Vise,
prin cavourile Viitorului,
indiferent, rece și apăsător,
al Destinului,
pe care n-am reușit să-l înfrângem,
la masa cea de taină,
a unui Dumnezeu al Iubirii,
care și-a pierdut toată agoniseala Creației,
la loteria unui Cuvânt,
pe care nici unul dintre noi,
nu l-am crezut,
atunci când ne-a spus că se numește,
Despărțire.

45) Să ne lumineze Infernul

Pustiuri grele,
locuite de plumbul Regretelor,
să ofilesc pe fețele triste ale Vremurilor,
care și-au măcinat până și istoriile,
la Moara Norocului unor Ghinioane,
ca să poată cerne,
făina Timpului înfometat,
de Iluziile Vieții și ale Morții,
pe aleile pline de Patimi ale Cimitirelor de Iubiri,
unde licăresc Stelele Căzătoare,
ale Destinului,
aprinzând Lumea Deșertăciunii,
ca să ne lumineze nouă cât mai bine,
Infernul.

46) Anii ciopliți de Iluziile Morții

Ziduri de Cer,
răvășesc părul Gândurilor,
legându-l într-un coc al Deșertăciunii,
de gratiile Iluziilor Vieții,
prin care ne privim Prezentul,
conștienți că existăm,
într-o Lume a Închisorilor de Lacrimi,
în care ne înecăm Grijile,
pe care Speranțele ni le sădesc,
prin Sufletele Amintirilor,
cu tălpile Zilelor roase,
de atâta alergat,
printre Anii ciopliți de Iluziile Morții,
unui Timp,
al Deznădejdii.

47) Paradisul Infernal al Existenței

Resturi de Adevăruri Absurde,
împânzesc Cuvintele Paianjen,
ce vor să prindă în plasele Zilelor,
Deșertăciunea Paradisului Infernal,
al Existenței,
pe care o respirăm,
îndeajuns de mult,
încât Moartea să-și depene propriile sale Iluzii,
iar noi să fim răsplătiți,
cu Cimitre întregi de Vise,
pe care să le montăm,
asemeni unor pietre prețioase,
la Verigheta Destinului,
pe care ne-o purtăm mereu,
la degetul de cununie,
a Deșertăciunii cu Speranța.

48) Înaintarea în Vârstă a Clipelor

Zodii Crepusculare,
înroșesc Potcoavele fără de Noroc,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne împletim,
Destinul răvășit al Suferinței,
pe care o fardăm atât de profund,
încât să realizăm din Ridurile Amintirilor,
adevărate palate de cristal,
cu Zâne de Cuvinte,
ascunse-n clepsidrele Nemuririi,
pe care le poleim,
cu Zâmbete din ce în ce mai false,
conștienți fiind de Cimitirele de Vise,
care ne așteaptă,
din ce în ce mai aproape,
odată cu înaintarea în Vârstă a Clipelor,
pierdute și părăsite,
ale unor Iubiri.

49) Oricum, nu putea fi a noastră

Raze cinice de Speranțe,
strălucesc peste peisajul subuman al Suferinței,
unui Apus care ne arde Privirea,
rece și glacială,
a Morții din noi,
pe care nu mai avem cui să o vindem,
odată ce ne-am născut,
într-o Lume a Deșertăciunii,
în care am aflat,
că suntem făcuți unul pentru celălalt,
abia atunci când Timpul,
ne întinse mâna unei Clipe,
pe care am pierdut-o la Zarurile unui Destin,
indiferent și banal,
al unei Realități,
care oricum,
nu putea fi a noastră.

50) Fructul oprit

Ne-au albit,
 Clipele Deșertăciunii,
de-atât de multă așteptare,
a Iluziilor Fericirii,
încât au început să creadă,
că se vor mântui,
 de Păcatele Originare,
ale unui Destin,
 corupt și trufaș,
care mușcă adânc și cu sete,
din carnea Sufletelor,
 de fiecare dată,
când are ocazia,
fără pic de milă,
din fructul oprit,
care suntem,
noi.

51) Însetate de Iluziile Țărânii

Aripi de Vise,
însetate de Iluziile Țărânii,
care ne înveșmântă Trupurile Sentimentelor,
se arcuiesc peste Cearcănele Insomniei,
unei Clipe,
care nu ne poate părăsi,
stând Zi de Speranță,
și Noapte de Lacrimi,
la căpătâiul nostru,
bolnav de atât de multă Iubire,
care pare să nu se mai vindece,
spre a se odihni,
în pacea trecută,
a Cimitirelor de Promisiuni,
pe care le propovăduiește,
Dumnezeul Suferinței,
care și-a vândut,
Destinul Iubirii,
pe nimic,
Deșertăciunii.

52) Buzunarul rupt al Incertitudinii

Perdele trase de Noaptea Regretelor,
peste ochii obosiți ai Amintirilor,
ce-abia mai reușesc să stea treji,
de atâta Nebunie,
în forfota de sfârșit de Lume,
din Sufletele Apocalipsei,
ce curge prin Sângele nostru,
rătăcit pe meleagurile fără de întoarcere,
ale Zilelor Apuse,
din mormintele Privirilor,
orbite de Timpul Trecut,
care nici acun nu ne dă,
Pacea atât de mult dorită,
de Lacrimile sărate ale Iubirii,
care vor să ne condimenteze,
Clipa pierdută a unei Regăsiri,
în buzunarul rupt al Incertitudinii.

53) La Banca Țărânii Cuvintelor Întrupate

Când Dumnezeu,
și-a aruncat Zarurile Viitorului nostru,
peste Iluziile Morții, Vieții,
Fericirii, Timpului și Suferinței,
era atât de beat de Stelele Destinelor băute,
la Cazinoul Existenței,
încât nu și-a dat seama care este prețul corect,
al Iubirii,
până când s-a trezit din aburii tari ai alcoolului astral,
al unor Religii,
și a început să-și caute prin buzunarele,
Eșecurilor,
o licărire de Lumină Divină,
din care să-și poată plăti,
facturile de întreținere ale Raiului și Iadului,
care nu erau deloc de neglijat,
ce a găsit necheltuit,
erau Ochii Ferestrelor de Cer ai noștri,
pe care i-a dat Lumii,
care i-a depus,
la Banca Țărânii Cuvintelor Întrupate,
predestinându-ne unul pentru celălalt,
într-unul cu nume de Iubire.

54) Țărmuri părăsite de valuri

Suntem,
Țărmuri părăsite de valuri,
uscate de Dorul rece,
cu Tălpi de Plumb topit,
în Pașii care ne duc spre Nicăieri,
crezând că într-un Răsărit,
vor reuși să reîntâlnească,
Nesfârșirea Simțirii,
care ne înmugurea,
pe paginile Sufletelor noastre,
atât de îngălbenite și mucegăite,
acum,
încât nici un catarg al Dragostei,
nu le mai caută,
să ne scrie pe ele,
Privirile care se pierdeau,
în Cuvântul de început de Lume,
al Iubirii.

55) Să le tatueze chipul de gheață

Magia Zorilor se destramă,
peste ceața Singurătății,
din care ne-am sculptat,
Patul Iluziilor Morții,
pe care să ne odihnim,
 Tâmplele Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu al Dragostei,
 repetent la clasa Facerii Lumilor,
unor Suflete,
înecate acum,
în Cimitirele de Cuvinte,
care se doreau,
a fi făuritoare de Fericiri,
în locul Suferințelor eșuate,
pe țărmurile Inimlor noastre,
de piatră rece și tare,
care nu lasă nici Acele ascuțite,
de buzele Inimii unui Sărut,
să le tatueze,
chipul de gheață,
de pe fața Cerului unei Iubiri.

56) Pașii Inimilor tăiate

Potcoave pierdute,
prin Genele Sângelui Istoriilor noastre,
care nu știu nici acum,
cum să-și gestioneze Norocul Ghinionului,
de a eșua,
pe aripile decăzute,
din Paradisul de cremene încremenit,
al Iluziilor Morții,
unor Destine,
care scânteiază atunci când sunt lovite,
de Dumnezeul Suferinței,
născând Sufletele unor Stele,
care să ne călăuzească cu strălucirea lor,
Pașii Inimilor tăiate de pietrele ascuțite,
ale Privirilor noastre,
ce încă mai sângerează,
înroșind Timpul,
cu Iubire.

57) Murind de noi înșine pentru totdeauna

Flori de Sălcii,
despletite-n lacrimile Cuvintelor,
răsar printre Atingerile unor Sentimente,
care până atunci,
stăteau retrase și ascunse,
până și de Străinul Adevărului Subconștient,
al Iubirii,
pe care nici unul,
nu o înțelegeam îndeajuns,
pierduți fiind în Patima,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe care încercam să ni le dăruim,
însoțite de cât mai multă Deșertăciune,
atât de bună la gust,
încât n-am mai putut renunța la ea,
până când nu ne-am îmbolnăvit,
de Despărțire,
murind de noi înșine,
pentru totdeauna.

58) Destinele nici nu vor să audă

Porți de Zâmbete false,
stau deschise la Trupurile de Ceață,
ale Trecătorilor din Clipe,
care se pierd printre degetele de Fum,
ale Cenușii din Cuvintele unor Zile,
răsfirate prin părul albit al Deșertăciunii,
care încă,
mai vinde prin Târgul părăsit,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Visele Absurdului,
la preț de speculă astrală,
pentru Zodiile interesate să-și procure,
noi preziceri,
despre care,
Destinele nici nu vor să audă.

59) Paradis Fiscal

Care dintre Cărțile de Joc,
ale Dumnezeului nostru,
vor mai dori să audă,
sunetul Cascadei Morții,
pe care Eternitatea ne-a dăruit-o,
ca fiind un cadou,
al Libertății de noi înșine,
din Vremea Timpului,
drogat de sine însuși,
atunci când vroia,
să se definească,
ca fiind Totul renăscut din Cenușa,
Sângelui nostru,
atât de Diavolesc,
atunci când nu mai putea crede,
în Catedralele Abuzului de Iubiri,
pe care în mod inexplicabil,
Dumnezeul Amintirii,
le mai acceptă,
în Paradisul Său Fiscal,
unde-și depun Sentimentele Financiare,
Îngerii Iubirii unor Religii,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care doar,

Gratiile din noi înșine,
le mai poate înțelege.

60) Diaspore de Cuvinte

Răspunde-mi Iubire,
atunci când te întreb,
câte dintre Clipele Eternității tale,
mai pot fi ucise,
de Timpul Regretelor,
care-și dizolvă Trupurile Clipelor,
Ochilor de Cer ai tăi,
în Diaspore de Cuvinte,
care-și aduc Călăuzele de Lacrimi,
odată cu Stelele Miracolelor unor Vraci,
ai Sentimentelor,
care-ți vor spune într-o bună Zi,
a Nopții,
din Sângele Despărțirii de tine însuți,
dacă mai ai Clipe de Eternități,
prin Buzunarul prăfuit,
al Zilelor tale,
rămase la Periferia Orizontului,
Ochilor unui Destin,
pe care l-am îmbrățișat Împreună,
Undeva-Cândva.

61) Din care am fost zămisliți

Nu pot să-mi simt,
Eternitatea Picioarelor Zilelor tale,
până când nu mă vei lega de Privirea,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
pe care le-am dezamăgit,
cu Zorii neliniștiți ai Patimilor,
în care ne-am curățat,
 Existența dăruită Morții,
de dinainte de Naștere,
unde Cuvintele noastre,
erau niște bieți Hoinari,
ai Deșertăciunii,
care ne-a fost dată,
să ne hrănească Viitorul,
unei Iubiri,
a Trecutului,
din care am fost zămisliți,
să ne ucidem,
Eternitatea Clipei.

62) La fel de Inconștienți

Știai că atunci când ne-am căutat un Dumenzeu,
care să ne binecuvânteze,
Eternitatea Clipei în care ne ascundeam,
Privirile,
a început să plouă cu gheața Iubirii,
peste culturile proaspăt răsărite ale Sentimentelor,
care și-a dat seama,
că recolta de Eternități de Clipe,
este total compromisă,
până când ai venit tu,
Înger al Viselor mele,
care ne-ai dat Focul Sacru,
peste Frunțile transpirate ale Clipelor,
ce nu mai înțelegeau,
de ce Iluziile Morții,
nu mai vor să moară,
chiar dacă,
toate Visele lor,
erau spulberate,
de Pașii grei,
ai Destinului,
care ne țineau,
pe Țărmul dintre Viața și Moartea,
ce o serveam ca aperitiv,
la Sângele care ne curgea,

din Venele Întrebărilor,
în care am rămas pentru Totdeauna,
la fel de Inconștienți.

63) Devenind Destin

Mă prăbușeam,
dincolo de Iluziile Morții,
Cimitirului de Vise ale tale,
din care mi-am construit,
fără să vreau,
un Palat al Conștiinței,
unde să te pot primi,
cu toate Visele Nemuririi,
pe care să le așez,
la temelia Destinului,
din care să-mi bat pentru Eternitate,
în Țintele Eternității,
Inima Iubirii,
pe care ți-am scos-o din pieptul,
Eternității,
ce va țâșni din Sângele înfierbântat al Clipelor,
unde să înotăm,
prin Iluziile Morții,
până când Nemurirea ne va îneca,
cu Nesfârșirea ei,
de Ocean al Iubirii,
în care ne vom regăsi pentru Totdeauna,
Liniștea,
Țărmurilor,
pe care le-am atins,

în cele din urmă,
devenind Destin.

64) Pragul Inimilor înroșite

Eram atât de rătăciți,
prin Cerul Lacrimilor de Vise,
ale Zilei de naștere,
a Primului Sărut,
pe care Iluziile Vieții,
l-au dăruit celor ale Morții,
încât am simțit că trebuie,
să ne astâmpărăm Foamea de Sânge,
ale Apusurilor Uitării,
care ne treceau,
Pragul Inimilor,
înroșite,
de Sângele Iubirii,
din gheața Primei Întâlniri,
pe care nici o Nemurire,
nu mai putea vreodată,
să devină Stea,
a Destinului nostru.

65) Lipsite de Sens

Să nu-mi spui că Iluziile Morții,
își pot întrece propria lor Voință,
pe care să o dăruiască,
Destinului Neiertător,
al Clipei Eternității,
din care să-și sculpteze,
o Fericire a Nebuniei,
pe care-și va tatua Timpul,
însemnele unui Dumnezeu,
atât de Străin de noi înșine,
încât nici o Moară de Vânt,
a Sentimentelor,
nu-și va mai cerne Iubirea,
peste Regretele Zilelor Debusolate,
pe care le-am alungat fără să vrem,
în Bătăile Inimilor noastre,
lipsite de Sens.

66) Vulcani de Dor

Ai să poți bate vreodată,
la Porțile lipsite de Sens,
ale Inimii mele,
care a erupt,
din lava Vulcanilor Străbunilor noștri,
ale căror Sânge,
de Speranțe și Clipe,
nu și-a pierdut,
încă Eternitatea,
Ochilor de Cer,
ai tăi?

Și-ai să poți să-mi spui,
de ce ai rămas Vulcanul de Dor,
al Iubirii mele,
pe care nici un val,
al Iluziilor Vieții sau Morții,
nu l-a putut stinge vreodată?

Nu cred.........

67) Pe care le-am plătit cu Despărțire

Durere,
risipită-n mănunchiul de Zile,
pe care l-am aprins,
la Pașii Clipelor Eternității,
din care aș fi dorit,
să-ți croiesc Naşterea,
risipită de un Dumnezeu al Miturilor,
în care nu ne recunoșteam,
Realitatea Lacrimii,
în care ne-am zidit,
Sângele Răsăriturilor,
din care ne-am făurit,
Mantia de Vise a Viitorului,
ale căror Cort de Speranțe,
a fost dus de apele Iluziilor Vieții,
și ale Morții din noi,
pe care le-am plătit,
fără să vrem,
cu Despărțire.

68) Fără a ne ucide Timpul

Lacrimi mutilate de Destin,
împânzesc Sentimentele,
orfane de pașii de tinichea ieftină,
ai Cuvintelor,
care ne-au făurit Iluziile Morții,
din ce în ce mai ascuțite,
încât,
să ne poată tăia Viața,
cu precizia unui Bisturiu al Speranțelor,
pe care să-l păstrăm,
în brațele firave ale unui Viitor,
atât de pierdut în Moartea din noi,
încât ne va obliga,
să ne confecționăm Visele,
din Destinul pierdut și Uitat,
prin buzunarele găurite,
ale unui Dumnezeu al Iubirii,
unde nu vom reuși niciodată,
să ne clădim adevăratele Catedrale,
ale Eternității,
Speranțelor noastre,
fără a ne ucide Timpul.

69) Dorim să o traversăm spre Tine

Risipește-mi Doamne,
Existența,
prin Inimile de piatră,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
dacă nu vrei să cred că ești,
o Sperietoare,
în lanul de Grâne ale Iubirii,
de pe Ogorul pătat de Sângele Apusurilor,
unei Conștiințe,
care nu va accepta niciodată,
Adevărul Absolut,
al Eternității,
care să ne spele,
Liberatea de a fi,
doi îndrăgostiți ai Libertății,
dintr-o Clipă a Nemuririi,
pe care dorim să o traversăm,
spre Tine.

70) Nu mai puteam să fim Trecut

Erai atât de departe de mine,
Înger al Iubirii,
încât nu știam,
de ce Dumnezeul Despărțirii ți-a lăsat,
Suferința Sângelui,
care fierbea în Steaua Destinului nostru,
ca hrană,
pentru Iluziile Vieții și ale Morții,
pe care le traversam,
murind câte puțin,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o aprindeam,
Universului dintre noi înșine,
spre a ne lumina Calea Luminii Divine,
ce avea, să ne călăuzească,
Nemurirea,
pentru Totdeauna,
unde nici unul dintre noi,
nu mai puteam să fim,
Trecut.

71) Pentru care merită să te jertfești

Cât Adevăr și Lumină,
poate exista,
în Marea Contemplare Universală,
a Unui Dumnezeu,
care a înțeles,
că unica salvare,
poate fi doar în Iluzia Morții?,
a cărei Libertate e nețărmurită,
între hotarele fără nume,
ale Iubirii,
singura,
pentru care merită,
să te jertfești,
pe rugul veșnic aprins,
al Candelelor unor Inimi,
ce încă mai străjuiesc,
mai bine de o Eternitate,
Cavourile Clipelor,
care au iubit,
profund și sincer,
Nemurirea,
Ochilor de Cer,
ai Pasiunii.

72) Sângele Genelor

Zeii Luminii Divine,
ai Cuvântului în care ne-am întrupat,
Iluziile Vieții și ale Morții,
au devenit din ce în ce mai obosiți,
atunci când trebuiau,
să urce muntele Fericirii,
ducând pe aripile lor frânte,
Privirile pierdute ale noastre,
cei care am rămas rătăciți,
printre perdelele de fum,
ale Absurdului acestei Lumi,
care ne promitea Eternitatea unei Clipe,
chiar dacă nici una dintre acestea,
nu avea porțile Adevărului deschise,
spre Destinele noastre,
care au rămas,
încâlcite pe fuiorul Timpului,
care-i cosea Mântuitorului,
Păcatele noastre Originare,
pe viitoarea cămașă a sacrificiilor,
care ne va înveșmânta Sângele Genelor,
la Despărțirea de noi înșine.

73) Sentimentele înfometate ale Singurătății

Învață-mă Doamne,
să-mi pot gestiona Iluziile Vieții,
Fericirii și Morții,
astfel încât să privesc Cimitirele Viselor,
ca fiind pline de Speranțe,
care și-au ales Nemurirea,
în cavourile Zilelor noastre,
pe care nu le-am mai împărțit,
Iubirii,
până la capătul Lumii Absurdului,
din care ne-am făurit Clipa,
pe care am frământat-o,
până ce a dospit,
în Inima Ochilor Șterși ai Amintirii,
pe care am aruncat-o,
în Cuptorul fierbinte al Disperării,
din care am scos până la urmă,
pâinea pufoasă a Uitării,
cu care ne hrănim și azi,
Sentimentele înfometate ale Singurătății.

74) Frugale și triste

Lacrimile florilor de gheață,
ale Cuvintelor șterse,
de pe ferestrele opace ale Privirilor,
se vând Singurătăților,
dornice de Clipe,
frugale și triste,
pe care să le hrănească,
cu Suferința vie,
a Nonsensului Existențial,
de care vor cu orice preț să scape,
pe Gerul de sfârșit de Lume,
al Apocalipsei,
Sufletelor noastre,
care s-au întrupat,
în Iluziile Vieții și Morții.

75) Câtă risipă de Paradis

Câtă Veșnicie,
se află în Cimitirele Cuvintelor,
care nu a fost niciodată,
 băută,
de Ochii însetați,
 ai Cerului Sufletelor noastre?

Câtă risipă de Paradis,
a făcut Dumnezeu,
când ne-a întrupat,
în Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi?

Câtă Ploaie de Întrebări,
mai trebuie să cadă,
 peste trupul Arșiței unei Iubiri,
până când aceasta,
 să-și de-a seama,
 că nu va fi nemuritoare niciodată,
cât timp Inima sa,
va fi clădită din Iluziile Vieții și ale Morții?

76) Și-a falsificat diploma de Creator

De ce Dumnezeu,
repetă clasa Creației,
prin Bisericile Suferințelor,
lipsite de Iubire,
ale atâtor Destine,
măcinate la Moara Deznădejdii,
de învățăturile,
Sfinților Părinți ai Apocalipsei,
Sentimentelor din noi?

Ce notă i-am da,
pentru toate atrocitățile demente,
fără de Sens,
ale acestei Lumi?

Cine i-a trecut cu vederea până acum,
abuzurile existențiale,
odată ce și-a falsificat diploma de Creator,
iar prin Biblii,
scrie negru pe alb,
că a trecut toate examenele?
Nu noi care L-am numit Dumnezeu al Iubirii?

De ce?

Findcă atât de mult ne lipsea Iubirea,
încât...

77) De acolo de sus

Mă pierd,
printre petalele Clipelor,
pe care vreau să le culeg,
ca să le așez,
în Coșul Nemuririi,
unei Iubiri,
ce părea orfană de noi,
până când Steaua Destinului,
ne-a sângerat cu razele ei de Lumină Divină,
Lacrimile Momentului,
pe care am navigat,
îmbrățișați de orizonturile fără sfârșit,
ale Dragostei,
din care ne-am clădit Vele de Încredere,
ce ne purtau,
dincolo de Iluziile Vieții și ale Morții,
pe care le-am lăsat Lumii,
să se hrănească în continuare cu ele,
în timp,
ce o priveam,
de acolo de sus,
din Steaua care devenise a noastră,
luminând și azi,
cu compasiune,

Cimitirele de Vise,
ale celor de jos.

Sorin Cerin – Enciclopedia Metapedia

Sorin Cerin

Sorin Cerin (*n. 25 noiembrie 1963 la Baia Mare*) este un important filosof, autor de aforisme, eseist, poet și romancier român , născut pe numele **Hodorogea Sorin.** Este fiul **Rodicăi Hodorogea**, născută **Pintea**, fiica protopopului **Pintea Iuliu**. Din 1987 ia numele de Cerin prin căsătoria sa cu avocata **Cerin Mariana**. Motivează acest gest prin faptul că era fiul vitreg al celui căruia îi purta numele.[1] Curând se desparte de aceasta iar din anul 2000 se recăsătoreşte cu inginera **Dana Cristina Gorincioiu** [2]. Sorin Cerin este membru de onoare al Asociației Canadiene a Scriitorilor Români A.C.S.R.[3] care editează revista Destine literare[4]

Cuprins

[ascunde]

Biografie

Marea parte a copilăriei o petrece la parohia bunicului său, preot ortodox, situată în comuna Săuca,

judeţul Satu Mare.Acea casă parohială era locul unde a copilărit şi poetul maghiar Kolcsey Ferencz unul dintre scriitorii reprezentativi ai Ungariei.[5]După terminarea liceului la Baia Mare, urmează cursurile Institului de Limbă şi Cultură Italiană din Bucureşti. Participă activ la Revoluţia din decembrie 1989 fiind printre primii care reuşesc să intre în fostul Comitet Central. După evenimentele din decembrie devine redactor al secţiei politice al cotidianului *Dreptatea* al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat. Datorită mineriadelor din cauza cărora a avut de suferit, alege calea exilului şi se refugiază în Statele Unite ale Americii. După câţiva ani se reîntoarce în România, stabilindu-se la Bucureşti, pentru a mai lipsi doar o perioadă când se afla pe continentul australian în calitate de corespondent internaţional de presă pentru Australia.[6][7]

Procesul Wikipedia

Sorin Cerin a dat în judecată [8],[9] unii dintre administratorii sau foști administratori ai Wikipediei românești pe motiv că aceștia ar fi susținut, după cum anunță, pentru prima dată, postul de televiziune **Digi24** dar și alte pagini de știri[10],[11],[12] că **„Practic nu există material independent, serios care să-i probeze**

notabilitatea, opera este ignorată de specialiști.”[13]. După această decizie privind ștergerea articolului Sorin Cerin din Wikipedia s-a cerut recuperarea respectivului articol pe motiv că sunt nenumărați specialiști universitari, recunoscuți de mediul academic, ca fiind critici literari importanți, care au scris despre opera lui Sorin Cerin încă de atunci. Rezultatul a fost:"***Nu se mai discută de mult la obiect. Pagina rămâne ștearsă."***, după ce **s-a cerut insistent ca să nu se discute despre recuperare și argumentele aduse**,contrar tuturor politicilor și principiilor Wikipedia.[14]În cele din urmă scriitorul Sorin Cerin a protestat pentru modul calomnios în care a fost tratat. **Rezultatul este că Sorin Cerin a fost pus sub interdicția de a mai putea răspunde pe Wikipedia, pe termen nelimitat, deoarece se dorea ascunderea adevărului referitor la recunoașterea sa, în diverse reviste de specialitate, recunoaștere, care a fost pusă la îndoială, de către anumite persoane particulare, ce colaborează sau colaborau la proiectul Wikipedia, care l-au defăimat și calomniat pe Sorin Cerin, aducându-i grave prejudicii de imagine, persoane particulare, ascunse în marea lor majoritate sub diverse porecle, ale căror colaborări se bazează pe voluntariat, care au**

înlocuit rolul Justiției Române, unica în măsură să stabilească o interdicție pe teritoriul României, cu bunul lor plac. Practic cenzurat fără scrupule exact ca și în perioada anilor cincizeci când multor scriitori le era interzis accesul în dicționare sau enciclopedii.[15] O astfel de cenzură se desfășoară și azi într-o Românie, considerată, democratică.Acest proces a fost declinat **Tribunalului București**, deoarece ar fi de competența sa și nu a **Judecătoriei Sectorului 3**, a cărei competență ar face obiectul de *necompetență materială*, motiv pentru care ar fi necesară o instanță de un grad ierarhic superior.

Despre creaţia literară

Debut absolut

În 1986 debutează cu poezia intitulată *Marină* în *Almanahul BTT*, semnând cu pseudonimul Sorin Mara Angel sub care publică un an mai târziu un interviu cu criticul Alexandru Piru în revista Viaţa studenţească. În acea perioadă mai mulţi compozitori scriu melodii pe versurile lui, cum ar fi *Vasile Veselovski*, *Elly Roman*, *Dan Beizadea* şi alţii.

Debut editorial

În 2003 a debutat editorial cu romanul *Destin*.

Presa culturală

Apare în revistele de cultură:**Convorbiri literare**, nr.9,(237),septembrie, 2015, paginile 25-28[16][17],**Familia** decembrie 2009 pag.216[18], ianuarie,2015, pag.60[19], iulie-august, , numarul 7-8, 2015, pag.242 [20], nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18 [21] **Oglinda literară**, **Levure Litteraire**[22],**Destine literare** din Montreal Canada,unde este publicat în fiecare număr al revistei, începând cu numarul 5 din aprilie - mai 2009 și până în prezent,[23] **Caiete silvane**[24][25]**Nord literar**, nr.11(150), noiembrie 2015, pag 11[26]**Napoca News**[27]**Cronica română**, **Luceafărul de dimineață**,**Kogaion Review**[28], **L' etoile du Danube**,**Luceafărul** [29] **Luceafărul românesc**[30], *Ecoul*, *Viaţa literară*, **Monitorul cultural**,**Zona Interzisă** din Australia etc. Apar fragmente din opera literară şi filozofică,interviuri sau recenzii critice asupra operei scriitorului.

Aprecieri critice despre poezia filozofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12

noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei

armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta

problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și

> unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în

fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

- **Prof.univ.dr.Elvira Sorohan** Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan

în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol,[31] Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,numărul 9,(237),paginile 25-28, 2015 [32] sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:"Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică descrescendo, uşor de înţeles, Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului

Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist avant la lettre. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, ne varietur, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt

preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea

poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia Industrie a Cărnii Existenţiale: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete. Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”,

frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie. Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat,

presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre

nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în Vis şi realitate, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în Feline Existenţiale: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia Jocul de-a Viaţa cu Moartea, este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice

ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”. Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce Matematica existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel. Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este Desfrîu. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia Desfrîu, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi

mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un artifex, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces."

- Ana Blandiana:"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi

scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom,

meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în

care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al

aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet,

întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de

determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie

morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără

răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Aprecieri critice despre opera sapiențială, aforistică la Sorin Cerin

---

- **Fabrizio Caramagna** declara despre Sorin Cerin în Culegere de înţelepciune, că este:"**O operă monumentală ce scrie istoria aforismului. Sorin Cerin este considerat unul dintre cei mai importanți scriitori de aforisme. Este autorul monumentalei lucrări, care scrie în prezent istoria aforismului, intitulată Culegere de Inţelepciune, ce include 11 486 de aforisme, structurate în 14 volume. Culegere de înţelepciune este considerată una dintre cele mai extinse opere din domeniul aforistic, până în prezent.**"
- *Prof.univ.Dr.*Ion Dodu Bălan considera despre Sorin Cerin că:" este un autor de studii filozofice pe teme îndrăzneţe şi ambiţioase despre nemurire, efemeritate şi eternitate, despre moarte, neant, aneant, credinţă, dor, etc.În faţa unei asemenea creaţii suntem datori să stabilim nuanţe, să aşezăm specia în istoricul ei.Specia aceasta zisă sapienţială cunoaşte o îndelungată tradiţie în literatura universală, de la Homer la Marc Aureliu, François de la Rochefoucauld, Baltazar Garcian, Arthur

Schopenhauer şi numeroşi alţii iar în literatura română de la cronicarii secolelor XVII şi XVIII, la Anton Pann, Constantin Negruzzi, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Garabet Ibrăileanu,Lucian Blaga, George Călinescu până la Corneliu Vadim Tudor.Marele critic şi istoric literar, Eugen Lovinescu, exprima odată părerea şi sublinia „caracterul aforistic”, sapienţial, ca una dintre particularităţile care fac originalitatea literaturii române, găsindu-i justificarea în legătura cu firea poporului român, iubitor de proverbe admirabile.Chiar dacă a trăit un timp în afara ţării, Sorin Cerin şi-a purtat după cum ne spun aforismele sale – ţara în suflet, fiindcă vorba ilustrului poet Octavian Goga „ori unde mergem suntem acasă pentru că până la urmă toate drumurile se isprăvesc în noi”.În aforismele lui Sorin Cerin descoperim experienţa proprie a unui suflet sensibil şi a unei minţi lucide, dar şi Welthanschaung-ul neamului din care face parte, exprimată într-o formă concentrată, densă.Sorin Cerin este un „moralist” cu o gândire şi sensibilitate contemporană. Unele din aforismele sale concentrate ca energia într-un atom, sunt adevărate poeme într-un vers.Multe din formulările sale gnomice sânt expresia unei minţi iscoditoare,

a unei gândiri pătrunzătoare, echilibrate, bazată pe observarea pertinentă a omului şi a vieţii, dar şi pe o bogată informaţie livrescă.Astfel, el se încumetă să definească nemurirea ca „eternitatea clipei" şi recunoaşte „libertatea destinului de a-şi recunoaşte propria sa moarte în faţa eternităţii", „clipa eternă a lui Dumnezeu care se oglindeşte la infinit în Cunoaştere, devenind trecătoare, deci Destin care este imaginea nemuririi"."Nemurirea este pustiu doar pentru cei care nu iubesc","nemurirea este jocul de lumini al Fiinţei cu Destinul pentru a înţelege ambii importanţa iubirii.Fireşte literatura gnomică, sapienţială, e dificil de realizat, dar Sorin Cerin are resurse pentru a o realiza pentru cele mai mari exigenţe.A dovedit-o în capacitatea de a pune Absolutul în corelaţie cu Adevărul, Speranţa, Credinţa, Păcatul, Minciuna, Iluzia, Deşertăciunea, Destinul, Absurdul, Fericirea, etc.Un exemplu de corelare logică a astfel de noţiuni şi atribute ale Fiinţei şi Existenţei, ni-l oferă aforismele despre Dor din volumul Revelaţii 21 Decembrie 2012.Bogate şi variate în conţinut şi expresie, definiţiile, judecăţile de valoare asupra uneia dintre cele mai specifice stări sufleteşti ale românului,"Dorul", noţiune greu traductibilă în alte limbi, pentru că e altceva decât

saudode-le portughez, soledad-ul spaniol, spleen-ul englez, zeenzug-ul german, melancolie,francez.Fireşte, mai este loc pentru îmbogăţirea acestui capitol, dar ce s-a realizat este foarte bun. Iată câteva exemple care pot fi luate de „pars pro toto” pentru ambele cărţi: „Prin dor vom fi mereu împreună loviţi de aceleaşi valuri ale Destinului ce vor să ne despartă nemurirea de eternitatea lacrimii noastre”, „Dorul este cel care a dat întreaga eternitate la o parte pentru a se putea naşte într-o zi ochii tăi”,„Dorul este libertatea de a fi a iubirii”,„Dorul este focul care arde viaţa pregătind-o de moarte”.".

- *Prof.univ.Dr.*Adrian Dinu Rachieru afirmă:"..putem, pensa, desigur formulări citabile, chiar memorabile.Viaţa de pildă, este "epopeea sufletului", viitorul ni se înfăţişează ca "părintele morţii".În fine părăsind "lumea ţărânei" intrăm în spaţiul virtual, în "eternitatea clipei" (ce ni s-a dat).
- **Prof. univ. dr. Florentin Smarandache**, sublinia despre opera aforistică a lui Sorin Cerin, în revista Destine literare, nr. 39, pag. 92, iulie-octombrie 2016,[33] sub titlul, Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, că, citām:"Am citit cu interes volumele de aforisme şi de suflet ale

scriitorului Sorin Cerin. Am afinităţi deosebite pentru literaţii care au cunoscut exilul, deci au fost în aceeaşi situaţie ca subsemnatul. După mineriade, emigrează în Statele Unite, unde locuieşte câţiva ani, apoi revine în România. Domnul Cerin, născut în anul 1963, la Baia Mare, a urmat studiile la Institutul de Limba şi Cultura Italiană din Bucureşti. În prezent este membru de onoare al Asociaţiei Canadiene a Scriitorilor Romani.A debutat cu poezie în anul 1986, iar în volum cu romanul Destin în anul 2003. În ultima perioadă s-a dedicat aforismelor şi meditaţiilor filozofice (logica şi fenomenologia coaxiologica).Mulţi critici au evidenţiat valoarea scrierilorsale, pecum Adrian Dinu Rachieru (―formulări citabile‖), Al. Florin Tene (―sensurile adânci ale revelaţiilor‖), Maria Ana Tupan (―amestecul paradoxal de disperare şi energie‖), Ion Vlad (―reflexivitatea e dominantă creaţiei sale‖), Cornel Moraru (―profet al neantului‖), Theodor Codreanu:―Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist‖ –cu care subscriu din plin.În creaţiile sale se simt reverberaţii paradoxiste (―Ploi de foc‖), pesimiste (‗‘Nonsensul existenţei‖, ―Învaţă să mori‖), metaforice (―Zâmbetul este floarea sufletului‖),

logice(—Bineînţeles că şi moartea dispare odată cu fiinţa‖).Unele aforisme sunt memorabile, transformând autorul lor într-un eseist important. Aşteptam cu interes noile sale volume."

- Prof.Dr.Ion Pachia Tatomirescu susţine:"un volum de aforisme, Revelaţii – 21 Decembrie 2012, paradoxiste în majoritatea lor, salvându-se printr-un „curcubeu“ în treizeci şi şase de „culori-teme“ – un curcubeu propriu deci –, ca un steag fluturând în cerul, în priveliştea Fiinţei (luăm sintagma în accepţiunea lui Platon, din Phaidros, 248-b), ori din înrăzărita margine a Ei, pentru că autorul, deopotrivă poet, romancier şi sofist, „părinte al coaxialismului“, sau lirosof, du-pă cum i-ar fi zis Vl. Streinu (pe vremea cercetării operei lui Lucian Blaga), ştie să se exercite întru catharsis pe arcul-orizont al cunoaş-terii metaforice din complementaritatea bătrânei, veşnicei Câmpii a Adevărului" sau "Înstrunarea paradoxistă a aforismelor lui Sorin Cerin într-un „curcubeu“ de treizeci şi şase de „culori-teme“ – cum spuneam mai sus – încearcă să circumscrie „sacrei date“ de 21 decembrie 2012: absolutul («Absolutul Omului este numai Dumnezeul său»), absurdul («Absurdul Creaţiei este Lumea născută pentru a muri»), adevărul («Adevărul este zăpada

topită a Cunoaşterii, din care răsare iluzia lumii»), amintirea («Amintirea este lacrima Destinului»), cunoaşterea («Cunoaşterea se limitează la a nu avea limite»), cuvântul («Cuvân-tul este esenţa păcii pe care a făcut-o Dumnezeu cu sine, realizând că este lipsa din neant: dorul neantului»), destinul («Destinul este urma lăsată de gândul lui Dumnezeu în lumea sufletului nostru»), deşertă-ciunea («Deşertăciunea renaşte doar la maternitatea visului de a trăi»), dorul («În dor stă întreaga esenţă a lumii»), Divinitatea Supremă / Dumnezeu («Dumnezeu nu poate lipsi din sufletul unui om care iubeşte fiindcă iubirea este Dumnezeu»), existenţa («Existenţa se hrăneşte cu moartea pentru a naşte viaţa»), fericirea («Fericirea este Fata Morgana a acestei lumi»), fiinţa («Fiinţa şi Nefiinţa sunt cele două căi ale lui Dumnezeu, pe care le ştim noi, din infinitatea de astfel de căi»), filosofia («Filosofia este desăvârşirea frumuseţii spiritului uman în faţa existenţei»), frumuseţea («Frumuseţea este poarta deschisă către graţiile cerului»), gândul («Gândul a născut lumea»), genialitatea («Genialitatea este floarea care răsare numai stropită cu apa perfecţiunii») / geniul («Geniul înţelege că unica frumuseţe a lumii constă în iubire»), greşeala

(«Greşeala nu poate greşi niciodată»), haosul («Haosul este sensul fiinţei faţă de perfecţiunea nefiinţei»), iluzia («Iluzia este esenţa regăsirii în neant»), infinitul («Infinitul este gardianul întregii existenţe»), instinctul («Instinctul este simţirea de către nefiinţă a fiinţei»), iubirea («Iubirea este unica arie a împlinirii din simfonia absurdului»), lumina («Lumina este marea revelaţie a lui Dumnezeu faţă de el însuşi»), moartea («Moartea nu poate muri»), ochiul / ochii («În spatele ochilor se ascunde sufletul»), politica («Gunoaiele umanităţii îşi găsesc singure locul: sunt bogate!»), răutatea («Răutatea este dimensiunea de bază a umanului, în numele binefacerii sau al iubirii»), religia («Religia este speranţa îndoctrinată»), Satan («Satan este cel mai mare deschizător de drumuri al omenirii»), sinuciderea («Societatea este structura sinuciderii colective cel mai adesea inconştiente sau foarte rar conştiente»), speranţa («Speranţa este cel mai apropiat partener»), timpul («Timpul primeşte moartea, trecând în amintire Destinul»), viaţa («Viaţa este naufragiul timpului pe ţărmul morţii»), viitorul omenirii şi 21 decembrie 2012 («Viitorul este legământul făcut de Dumnezeu cu viaţa» / «Începând cu 21 decembrie 2012, veţi realiza că moartea este

veşnica viaţă curăţită de murdăriile acestei lumi»), şi visul («Visu-i împlinirea nonsensului»)."

- **Al. Florin Țene** afirma despre volumul de aforisme intitulat Revelații că: "recenta carte a scriitorului Sorin Cerin"Revelaţii-21 Decembrie 2012"apărută la editura PACO-2008,Bucureşti, cu o " postfaţă" pe ultima copertă semnată de Al. Florin Ţene, este structurată în 36 de secvenţe cuprinzând cuvinte asupra cărora filozoful s-a aplecat, explicându-le şi interpretându-le filozofic şi chiar etimologic.Înainte de a plonja, prin interpretare, în sensurile adânci ale revelaţiilor trebuie să explicăm ce înseamnă acest cuvânt,ce stă la baza şi etimologia lui.Cuvântul vine de la latinul revelatio, însemnând o dezvăluire, neaşteptată descoperire a unui adevăr ascuns,a unei taine,a unui talent.În concepţie religioasă însemnând o dezvăluire a voinţei lui Dumnezeu, făcută unor persoane,în mod supranatural.Cartea are substanţă filozofică,chiar dacă reflecţiile lui Sorin Cerin sunt cugetări, aforisme sau apoftegme,ordonate tematic şi alfabetic,de fapt sunt adânci expresii ce exprimă o substanţă filozofică, uneori cu sens de previziune.Spuneam mai de mult că sunt probleme pe care le poţi înţelege prin lecturi şi lecturi prin care îţi poţi

limpezii şi înţelege problemele. Cartea de faţă face parte din a doua categorie, îmbogăţind pe cititor cu suportul şi înţelepciunea unor meditaţii profunde şi originale.Sorin Cerin, prin această carte, se înfăţişează cititorilor săi cu un bagaj de cultură vastă şi cu o referinţă variată. Îmi dau seama că îl are ca model pe Bergson, dar şi pe existenţialişti. Nu este departe de Goethe şi-l cunoaşte pe Socrate care spunea: Căci atunci întreaga veşnicie nu pare a fi altceva decât o singură noapte senină. De la acest punct pornesc Revelaţiile autorului nostru. Iată ce frumos spune: Viaţa este epopeea sufletului printre clipele irosite ale eternităţii.Aceste cugetări sunt adevărate micropoeme şi ele exprimă sensuri, trăiri, interpretări ce-l apropie de axiomele şcolii ionice,principiile deveniri lui Heraclit: Destinul nu poate începe şi nici sfârşi,fiind sinele începutului şi sfârşitului. Autorul acestui volum de revelaţii este un bun cunoscător al limbii române şi exprimă o logică, originală, a cuvintelor din care, uneori, izvorăşte ilogicul sensurilor date de cuvinte sau din propoziţiile formulate. El iubeşte schemele filozofice cu depăşirile limitelor cunoaşterii, prin ontologic ajungând la gnosologic.Unde metafora,comparaţia fără termenul de comparat,

are rolul de pelerină de sub care autorul scoate mâna să „vadă“ dacă ”plouă“ cu lumină. Şi întradevăr plouă cu lumina înţelepciuni,fiindcă autorul cunoaşte faptul că limba română are posibilităţile infinitului în exprimare. Fericiţi aceia care n-au ameţit aplecându-se peste abisul ei."

Culegere de înţelepciune

Una dintre cele mai prestigioase edituri româneşti, Editura Eminescu, îi publică în toamna anului 2009 întreaga operă sapienţială incluzând toate volumele de aforisme scoase înainte cât şi alte volume care nu au văzut lumina tiparului până la acea dată.Academicianul Gheorghe Vlăduţescu, filosof, una dintre cele mai mari somităţi din cadrul filosofiei culturii şi umanismului consideră despre :" *Culegere de înţelepciune*:"**Literatura sapienţială are o istorie, poate, veche cât scriitura însuşi.Nu numai în Orientul Antic, dar şi în vechea grecie „ înţelepţii” au ales forma apoftegmatică (sentenţiară), uşor memorabilă, pentru a face, ceea ce se numea în tradiţie elină, paideia, o educaţie a sufletului pentru o formare a lui.Şi în cultura românească tradiţia este bogată.Dl. Sorin Cerin se înscrie în ea făcând o operă de tot remarcabilă.Maximele – reflecţiile sale concentrează o experienţă de viaţă şi culturală şi din prea plinul ei se împărtăşeşte**

altora.Tuturor acelora care vor deschide paginile acestei cărţi de învăţătură, ca orice carte bună, ea le va răsplăti prin participare la înţelepciune, gândul bun al lecturii ei. Această consideraţie asupra operei sapienţiale ceriniene a apărut în:Destine literare din Canadapaginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [34]De pe coperta acesteia aflăm următoarele: "Culegerea de faţă conţine toate volumele de aforisme tipărite dar reeditate acum, cât şi cele ce urmau să vadă lumina tiparului până la această dată.Este o ediţie de referinţă a operei sapienţiale ceriniene.Deschizând cartea aflăm de pe prima pagină ce anume lucrări conţine:"În această culegere este publicată întreaga operă de aforisme scrise până la data bunului de tipar din octombrie 2009 de autor, însumând **7012** aforisme.Apar pentru prima oară operele de aforisme:Întelepciune,Patima,Iluzie şi realitate cât şi reeditările revizuite:Revelaţii 21 decembrie 2012,Nemurire şi Învaţă să mori.Toate operele de aforisme care au cunoscut si înainte lumina tiparului vor fi citate doar in actuala formulă îmbunătăţită a ediţiei de referinţă."Recenzii şi ecouri în presă:Cronica română - *Mai mult decât o "Culegere de înţelepciune"* [35][36]Altermedia România-

Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin[37]Revista Familia-O "Culegere de înţelepciune" (noiembrie-decembrie)2009 pag.214,Azi citesc[38]Român în lume*Culegere de înţelepciune de Sorin Cerin scrie istorie literară* [39]În anul 2014 apare publicată întreaga operă aforistică a autorului sub titlul de **Culegere de Înţelepciune- Opere Complete de Aforisme- Ediţie de Referinţă** [40]] In limbile română şi engleză, respectiv, **Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition**[41], culegere care conţine un număr de **11486 de aforisme**publicate anterior în 14 volume, incluse în actuala publicaţie.

Maxime celebre

- *Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu ştiu ce este aceasta.*
- *Zâmbetul este floarea sufletului.*
- *Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi.*
- *Să fim optimişti, iubirea mea cea mare, fiindcă avem de partea noastră clipa şi nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe şi nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum şi aici, şi nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, şi această*

urmă va fi îngropată de stele căzătoare, devenind o amintire a unei lumi trecute.

- *Totul este deşertăciune în afară de iubire. Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire şi atât.*

- *Bineînţeles cã şi moartea dispare odatã cu fiinţa*

Coaxialismul

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apare pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.

- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice[42](Statele Unite ale Americii)2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice[43](Statele Unite ale Americii)2017
- Eternitate - Poeme Filosofice[44] (Statele Unite ale Americii)2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice[45](Statele Unite ale Americii) 2016

- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice[46](Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice[47](Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice[48](Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice[49](Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice[50] (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice[51] (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice[52] (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice[53](Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice[54](Statele Unite ale Americii) 2016

Pe data de 18 noiembrie 2015 **Sorin Cerin** lansează în cadrul târgului de carte **Gaudeamus**. desfășurat la București,[55][56] cinci noi volume de poezie de meditație, scoase atât în format tipărit cât și online de către editura eLiteratura,[57][58] un proiect susținut de Uniunea Scriitorilor, respectiv Asociația Scriitorilor din București și editura Coresi.

- **A Fi Poet** editura eLiteratura, București 2015
- **O Clipă de Eternitate** editura eLiteratura, București 2015
- **Suntem o Hologramă** editura eLiteratura, București 2015
- **Zile de Carton** editura eLiteratura, București 2015
- **Fericire** editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation[59] United States of America 2016
- Liberul arbitru2015The Free Will - Poems of Meditation[60] United States of America 2016
- Marile taceri 2015 The Great Silences - Poems of Meditation[61] United States of America 2016
- Ploi de Foc 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation[62] United States of America 2016
- Moarte2015 Death - Poems of Meditation [63]United States of America 2016
- Iluzia Vieții 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation [64]United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation[65] United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire 2014

- Politice2013
- Facerea lumii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu2013
- Alegerea Mantuitorului2013

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori[66] 2012
- Parfum de eternitate[67] 2012
- Umbrele Inimilor[68] 2012
- Inimă de piatră amară[69] 2012
- Legendele sufletului[70] 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire[71] 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri[72]2012
- Suflete pereche[73] 2011
- Templul inimii[74]2011
- Poeme de dragoste[75] 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele* *PsychoApocalipsa* *şi* *Exodus* *urmând să apară* *Lumina Divină* *doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004-2006

- *The origin of God apărut în* Statele Unite ale Americii *cu volumele* The Divine Light PsychoThe Apocalypse*şi* Exodus2006

Volume nonfictiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii şi dezinformării apărută în limba engleză cu titlul:Wikipedia: Pseudo- encyclopedia of the lie, censorship and misinformation [76][77][78][79] Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie.
- Bible of the Light 2011

Referinţe critice pe autori și publicații

- Elvira SOROHAN [80] Convorbiri literare,paginile 25-28, nr.9 (237),septembrie 2015
- Al CISTELECAN [81] revista Familia nr. 11-12 noiembrie-decembrie 2015, paginile 16-18
- Laura Lazar ZAVALEANU [82]revista Familia nr.7-8, iulie-august, pagina 242, 2015
- Ana BLANDIANA -[83] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [84]
- Ioan HOLBAN [85] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [86]

- Maria Ana TUPAN [87] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [88]
- Cornel UNGUREANU [89]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [90]
- Mircea MUTHU [91]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [92]
- Ion VLAD [93]Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [94]
- Cornel MORARU [95] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [96]
- Marian ODANGIU[97] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977[98]
- Fabrizio CARAMAGNA - [99][100],[101][102][103][104][105][106][107][108][109]
- Acad. Gheorghe VLĂDUŢESCU - [110][111]paginile 26 şi 27, nr.8, Decembrie 2009,Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [112]
- Ştefan BORBELY [113] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [114]
- Calin TEUTISAN [115] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [116]
- Ovidiu MOCEANU [117] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998 [118]

- Gheorghe Andrei NEAGU [119] Oglinda literară nr. 163, iulie 2015, pag. 10998
- Ion DODU BĂLAN:Sorin Cerin-Despre creaţia sapienţială[120][121][122][123]"/[124]Agenţia de ştiri Napoca News,revista Nordlitera,Zona Interzisă, pagina Ligii Scriitorilor din România, Oglinda literară,Luceafărul românesc şi Destine literare din Canada.
- Theodor CODREANU [125] Oglinda literară nr. 162, iunie 2015, pag.10977 [126],Dualismul ca ispită a raționalismului, Oglinda literară nr.167, noiembrie 2015, pag.11283-11284-11285 [127]
- Florentin SMARANDACHE: Un Expatriat și Repatriat Scriitor Român, Destine literare, revistă a Asociației Canadiene a Scriitorilor Români, nr. 39, pag.92,iulie-octombrie 2016 [128]
- Ion PACHIA TATOMIRESCU:Aforismele revelarii sacrului dienoc de 21 Decembrie 2012, in cerul lui Sorin Cerin: Oglinda literară nr.97, ianuarie 2010, pagina 5296 [129]
- Eugen EVU - Fulgurante la Sorin Cerin[130]
- Dumitru CHIOARU [131]
- Al Florin ŢENE: Sorin Cerin un filozof al metaforei şi un poet al

cuvântului [132][133]Agenţia de ştiri Napoca News şi revista Nordlitera.

- Henrieta Anişoara ŞERBAN,Revista Kogaion Review [134] şi Revista Luceafărul Românesc "coaxialismul-de-sorin-cerin"/
- Adrian Dinu RACHIERU: [135][136] Revista Luceafărul românesc, Oglinda literară,nr. 89 din 2009
- Elisabeta Iosif, Mircea Alexandru Pop, Revista Zona Interzisă:Note critice asupra aforismelor şi cugetărilor din "Revelaţii 21 Decembrie 2012" [137]
- Denis Buican,Elisabeta Iosif"revelatii-21-decembrie-2012"-de-sorin-cerin

Bibliografie de critică literară

- Ioan Pachia Tatomirescu, Pagini de istorie literara vlaha de maine [138]
- Eugen Evu, Terapie de joc [139]

Antologii

- **The Little Red Book of Hope**,(Mica carte roșie a speranței)by Nick Lyons and Tony Lyons,*Skyhorse Publishing*; 1 edition (May 7, 2013)USA, pag 102,184 [140]

- **Antologia dell’aforisma romeno contemporaneo**,(Antologia aforismului românesc contemporan) autori Fabrizio Caramagna, Alina Breje, *Genesi editrice*, Italia [141] [142][143][144][145][146][147][148][149]2013
- **Quotes and Sayings: Quotes of Wisdom and Knowledge** by Pamela T Peters,CreateSpace Independent Publishing Platform; Lrg edition (May 6, 2012,USA, pag.35[150]
- **Pathways to Wisdom,: Inspired by Nature with Contemplative quotations** by MS Margaret L. Jackson, CreateSpace Independent Publishing Platform (November 20, 2014USA, pag. 43[151]
- **The Book on Truth and Honesty Quotes** by Neal Ranzoni, CreateSpace Independent Publishing Platform July 23, 2012,USA, pag.125[152]
- **The Book On "Wisdom Quotes" (The Book On Quotes Series)** by Neal Ranzoni,CreateSpace Independent Publishing Platform May 13, 2013,USA,pag.129[153]
- **Antologie de proză contemporană românească**, colecția Sărmanul Dionis, editura

Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești, 2014[154]

- **Antologie de poezie contemporană românească**,colecția Porni Luceafărul,editura Scrisul contemporan, autor Carmen Cătunescu, Ploiești,2014[155]
- **Dincolo de cuvânt**, coordonator Valentina Becart, editura Arhip Art, Sibiu[156][157]2012

Dicționare

- **Un Dicționar al Scriitorilor Români Contemporani, volumul IV, Opera Omnia**, pag.137 -146, coordonator Ioan Holban, editura Tipo Moldova, Iasi [158] 2016
- **Cartea ințelepciunii universale** - Dicționar de maxime și aforisme din cultura română și universală, autor Nicolae Mareș, editura eLiteratura, București, [159] [160]2014
- **Dicţionarul scriitorilor români de azi**, autori Boris Crăciun şi Daniela Crăciun-Costin, editura Porţile Orientului, Iaşi. (revista Convorbiri literare)[161] [162]2011
- **Dicţionarul biobibliografic**, autori Anda Dejeu,Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu,

Andreia Precub, Roxana Roman, editura Dacia XXI, Cluj Napoca. [163]2011

Lansări de carte

- Lansarea celor cinci carti de poezie de meditatie la targul de carte Gaudeamus 2015 pe data de 18 noiembrie. Acestea sunt: Fericire, Suntem o Holograma, Zile de carton, O Clipa de Eternitate si A Fi Poet. Toate aceste carti sunt scoase de catre editura eLiteratura atat in format tiparit cum se vede in video cat si online. [164][165]
- Lansarea cărții de aforisme Revelații, la biblioteca metropolitană din București, [[2008][166][167]
- Lansarea Coaxialismului la librăria Mihai Eminescu, București, 2007[168][169]

Opera lui Sorin Cerin din arhiva internet

- Internet Archive Sorin Cerin

Sorin Cerin - Cote cărţi în principalele biblioteci din România

---

- Biblioteca Academiei Române
- Biblioteca Naţională a României
- Biblioteca Metropolitană Bucureşti

Sorin Cerin pe Amazon

- Amazon Sorin Cerin De aici pot fi cumpărate cărţile autorului Sorin Cerin, ce întregesc întreaga sa operă, în format tipărit sau kindle.

Sorin Cerin video-interviuri

- Sorin Cerin - Sfinxul din Bucegi si Sacralitate
- Interviu cu Sorin Cerin in parcul IOR
- Sorin Cerin - Despre moarte I
- Sorin Cerin _ Despre moarte II
- Sorin Cerin _ Despre viata
- Sorin Cerin - Despre fericire I
- Sorin Cerin - Despre fericire II
- Sorin Cerin - Despre fericire III
- Sorin Cerin - Despre moarte si divinitatea Luminii
- Sorin Cerin - Ce este viața?
- Sorin Cerin - Despre spiritualitate
- Sorin Cerin - Conștiința Universală
- Sorin Cerin - Despre Dumnezeu
- Sorin Cerin - Amintirea este esența lumii
- Sorin Cerin - Despre coaxialism - Interviul editiei cu Anda Gavril la TV Romania Cultural (2007)

Sorin Cerin pe Goodreads

- Pagina despre Sorin Cerin, cărţi apărute, citate,etc

Sorin Cerin în L'Aforisma nel mondo – letture e scritture aforistiche contemporanee

---

- L’aforisma in Romania, Sorin Cerin

Sorin Cerin pe YouTube

- Pagina de Youtube Sorin Cerin

Citate celebre

- Top Famous Quotes
- Notable Quotes
- Famous Quotes Fusion
- They Said So
- Sorin Cerin Philosopher Quotes
- Citate Sorin Cerin în limba suedeză
- Quote tab
- Sorin Cerin Share Quotes
- Sorin Cerin Quoted Daily
- Citate alese
- Citate celebre
- Citate celebre Rightwords
- Citate de dragoste

- Maxime de Sorin Cerin
- Citate in engleza (Goodreads quotes)
- Citate in engleza (Search Quotes)
- Citate in engleza (Successories Quotes)
- Citate in engleza (Famous Sorin Cerin Quotes)
- Citate in engleza (Famous Quotes by Sorin Cerin)
- Citate in engleza Sorin Cerin Favourite Famous Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Great Quotes)
- Citate in engleza (Sorin Cerin Citate celebre.eu)
- Citate bizi
- Citate Descopera

Poeme

- Poeme de Sorin Cerin

Interviuri în presă cu Sorin Cerin

- Interviu cu filosoful Sorin Cerin

Referiri la opera lui Sorin Cerin

Andrei Hrebenciuc [170] Thomas Leitch Wikipedia U

Categorii: Filozofi români | Autori de aforisme | Scriitori români | Autori români | Eseişti români | Poeţi români | Participanţi la revoluţia

română din 1989 | Naşteri în 1963 | Români în viaţă | Gânditori români

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-poeme filosofice-

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-poeme filosofice-